Leiderschap weerspiegelt in je agenda?

Wanneer werd een lege plek in je agenda iets dat gevuld moest worden, zodat je sommige dingen niet hoeft te zien?

Misschien begon het ooit heel vanzelfsprekend met verantwoordelijkheid nemen. Je wilde bijdragen, van betekenis zijn en doen wat nodig was. Mensen wisten je te vinden en steeds vaker werd je gevraagd voor een overleg, een besluit, een ingewikkeld vraagstuk of gewoon omdat jij degene was van wie iedereen wist: die pakt het wel op.

En ergens geeft dat ook antwoord op een heel menselijke vraag: doe ik ertoe?

Langzaam wordt een volle agenda dan iets waar je nauwelijks meer bij stilstaat. Het hoort bij je verantwoordelijkheid, bij je functie, misschien zelfs bij hoe je naar goed leiderschap bent gaan kijken. Dat er soms twee afspraken over elkaar heen gepland staan en je bij uitzondering zelfs probeert op drie plekken tegelijk te zijn, zegt vooral iets over hoeveel er van je gevraagd wordt. Toch?

En laten we eerlijk zijn, het geeft ook erkenning. Je bent nodig.

Tegelijkertijd zie ik in mijn werk juist daar steeds vaker iets beginnen te schuren. Ik ontmoet mensen die veel verantwoordelijkheid dragen, analytisch sterk zijn en gewend zijn complexe zaken op te lossen. Mensen die heel goed kunnen uitleggen waarom hun agenda eruitziet zoals die eruitziet. En toch hoor ik onder die uitleg regelmatig een andere beweging.

Het gevoel geleefd te worden. Het verlangen om weer eens echt met collega's te praten in plaats van vooral over inhoud, acties en besluiten. De behoefte aan ruimte om ergens langer bij stil te staan. Meer tijd voor thuis, voor jezelf, misschien zelfs de gedachte aan een sabbatical. Misschien juist omdat het voortdurend dragen begint te vermoeien.

Een volle agenda bevestigt hoeveel je bijdraagt. Tegelijk schuurt hij steeds meer met autonomie.

Want hoeveel kies je eigenlijk nog zelf als je agenda van 's morgens vroeg tot 's avonds laat bepaalt waar je bent, wie je spreekt en waar je aandacht naartoe gaat?

Onderweg kan zo langzaam een overtuiging ontstaan die niet meer ter discussie staat: dit is wat verantwoordelijkheid nemen eruitziet.

Dus als het schuurt, ga je niet minder doen maar harder werken. Nog beter analyseren. Nog slimmer organiseren. Nog meer grip proberen te krijgen op alles wat aandacht vraagt.

Terwijl precies daardoor iets anders langzaam naar de achtergrond kan verdwijnen: het contact met jezelf en met het natuurlijke ritme dat ook bij mens-zijn hoort.

Want ruimte doet iets.

In een uur zonder afspraak kan een vraag bovenkomen die tussen twee afspraken geen kans krijgt. Met enige afstand zie je misschien een patroon dat midden in de hectiek volkomen logisch leek. Je

merkt dat je moe bent. Dat iets al een tijdje niet lekker zit. Of juist dat er ergens een verlangen zit waar je nauwelijks aandacht aan hebt gegeven.

En misschien is dat ook waarom ruimte soms ongemakkelijk voelt.

> *Als dit af is, dan…*
> *Na deze periode wordt het rustiger…*
> *Straks maak ik echt meer ruimte…*

Maar ondertussen blijft de vraag terugkomen: als ik het niet doe, wie dan wel? Ik kan toch niet zomaar stoppen? Iedereen die een beetje verantwoordelijkheid neemt ziet toch hoeveel er moet gebeuren?

Wat ik steeds vaker waarneem, is dat harder werken dan niet alleen een antwoord is op alles wat buiten je om aandacht vraagt. Het kan ook een manier worden om niet te hoeven horen wat zich vanbinnen aandient.

En dat gaat over veel meer dan werk.

Je partner die vraagt of je echt aanwezig bent. Zorgen om je kinderen of om de wereld waarin zij opgroeien houden je bezig. Technologie, oorlog, maatschappelijke veranderingen waarop je nauwelijks invloed hebt. Juist voor mensen die gewend zijn verantwoordelijkheid te nemen en iets op te lossen, kan die machteloosheid ingewikkeld zijn.

Misschien gaan we dan wel nóg harder dragen. Nog sterker proberen te zijn. Nog meer controleren wat wél controleerbaar lijkt.

Misschien vraagt leiderschap op zo'n moment niet om minder verantwoordelijkheid, maar om voldoende afstand om opnieuw te kunnen waarnemen.

Niet onmiddellijk je agenda leegvegen. Wel ruimte nemen om de grotere beweging te zien.

Wat gebeurt hier eigenlijk? Wat vraagt werkelijk mijn aandacht en wat heeft zich simpelweg toegang tot mijn agenda verschaft? Waar kies ik zelf en waar reageer ik vooral op de prioriteiten van anderen? Wat voel ik als het even stil wordt? En welke beweging dient zich misschien al een tijdje aan, maar krijgt in de drukte geen kans om werkelijk gezien te worden?

Kijk eens met andere ogen.

Kijk eens met andere ogen naar je agenda. Niet om afspraken te tellen of onmiddellijk iets te schrappen, maar gewoon om waar te nemen wat die agenda je vertelt over wat in jouw leven en leiderschap prioriteit heeft gekregen.

Leid jij je agenda nog? Of word je langzaam geleid, en misschien zelfs een beetje geleefd, door je agenda en de prioriteiten van anderen?

Misschien vraagt dat niet om nog meer overzicht, grip of daadkracht. Misschien begint het met iets veel eenvoudigers: een paar uur afstand. Genoeg ruimte om opnieuw te zien wat er werkelijk gebeurt en wat zich aandient als je even niet doorgaat.